Paul Csavdari

Moartea lui Ioan Botezătorul

O crimă, nu o jertfă

Într-o discuție discretă dar revelatoare, consemnată în Matei 17:11–13, Isus face o paralelă directă între destinul lui Ioan Botezătorul și propria Sa moarte. Declarația este scurtă, dar cu o semnificație teologică imensă – și contrazice frontal ideea că Dumnezeu ar fi dorit, planificat sau acceptat sângele lui Isus ca mijloc de mântuire.

1. Întrebarea despre Ilie și răspunsul lui Isus

„Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină întâi Ilie?" – întreabă ucenicii.
Isus răspunde:
„Este adevărat că Ilie trebuie să vină și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul Omului din partea lor." (Matei 17:11–12)
„Ucenicii au înțeles că le vorbise despre Ioan Botezătorul."(v.13)

Prin aceste cuvinte, Isus oferă o interpretare directă a morții lui Ioan și, în același timp, o profeție clară despre propria Sa moarte.

2. Fraza-cheie: „Au făcut cu el ce au vrut"

Această formulare distruge, de una singură, întreaga teologie sacrificială a morții lui Isus:

- Nu se spune că Dumnezeu a vrut.
- Nu se spune că Ioan a vrut.
- Nu se spune că moartea era necesară.

Se spune doar că alții au făcut ce au vrut.

Isus descrie moartea unui profet ca o acțiune criminală comisă de oameni, nu ca o jertfă plăcută lui Dumnezeu. Este o formulare care plasează intenția și vinovăția pe cei care au refuzat să recunoască autoritatea divină.
Aceeași frază este valabilă și pentru El: „Tot așa va suferi și Fiul Omului din partea lor."

Acești „ei" sunt oamenii religioși, liderii politici, masele manipulate și – în plan nevăzut, Diavolul – cel care este, cum spune tot Isus, „ucigaș de la început" (Ioan 8:44).

3. Moartea lui Ioan: o crimă împotriva adevărului

Isus afirmă clar că Ioan a fost Ilie cel profețit în Maleahi, trimis de Dumnezeu să pregătească poporul. Misiunea lui era să „așeze din nou toate lucrurile”, adică să aducă poporul înapoi la credincioșie, prin pocăință și botez.
Dar a fost respins, marginalizat și în cele din urmă ucis de Irod – nu pentru că Dumnezeu dorea moartea lui, ci pentru că adevărul lui era intolerabil pentru cei aflați în întuneric.

Nicăieri în text nu apare vreo afirmație că moartea lui Ioan a fost „necesară” sau „ispășitoare”. Ea este prezentată ca o crimă nejustificată, o expresie a urii împotriva luminii.

4. Moartea lui Isus

Prin paralela „tot așa are să sufere și Fiul Omului din partea lor”, Isus confirmă că moartea Sa urmează același tipar: nu este o jertfă cerută, ci o crimă comisă de oameni care refuză adevărul.
Isus nu Se oferă ca „ofrandă” pe altarul vreunui sistem religios ceresc.
El știe că va fi omorât pentru ceea ce este, pentru ce spune și pentru ceea ce reprezintă – Adevărul.

„Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un om care v-am spus adevărul.” (Ioan 8:40)
„De ce căutați să Mă omorâți?” (Ioan 7:19)
„Pentru care faptă bună Mă omorâți?” (Ioan 10:32)

Aceste întrebări nu pot coexista cu ideea că moartea lui Isus ar fi fost cerută de Dumnezeu. Ele sunt acuze directe împotriva unei lumi care nu suportă lumina.

5. Pilda vierilor: confirmarea finală

În pilda spusă de Isus despre stăpânul viei (Matei 21:33–39), găsim aceeași logică:

„La urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: ‘Vor primi cu cinste pe fiul meu!’ Dar vierii, văzându-l, au zis între ei: ‘Acesta este moștenitorul; haidem să-l omorâm...’”

Este imposibil de afirmat, după această pildă, că Dumnezeu ar fi dorit moartea Fiului Său.
Dimpotrivă, stăpânul speră că Fiul va fi primit. Moartea este inițiativa exclusivă a vierilor, adică a celor care se considerau stăpânii religiei, dar nu cunoșteau pe Dumnezeu.

6. Dar apoi vine Pavel și schimbă totul

În contrast cu acestea, Pavel propune o viziune radical diferită, în care:

- Dumnezeu este Cel care „L-a dat” pe Isus la moarte (Romani 8:32),
- sângele devine „preț de răscumpărare” (Efeseni 1:7),
- moartea devine „jertfă de ispășire” (Romani 3:25),
- crucea devine mijlocul obiectiv al iertării universale (1 Corinteni 1:18).

Această reinterpretare paulină transformă crima în act liturgic, vina în soluție, și răutatea umană în plan divin. Este o deturnare profundă a mesajului originar.

7. Dumnezeu nu poate considera o crimă drept jertfă

Afirmația centrală rămâne:

„Au făcut cu el ce au vrut."

Această formulare exclude categoric implicarea voinței divine.
Nici Fiul, nici Tatăl, nici Duhul Sfânt nu sunt cauza acelei morți.
Responsabilitatea revine în întregime celor care au respins Adevărul – oameni, sisteme, puteri religioase și, în ultimă instanță, cel care este „ucigaș de la început" (Ioan 8:44).

Dumnezeu nu cere sânge.
Dumnezeu nu are nevoie de moarte.
Dumnezeu nu poate primi o crimă drept „jertfă plăcută".

Oricâtă „tămâie teologică" ar aduce Pavel și adepții săi, oricâtă subtilitate filosofico-mistică ar construi în jurul crucii, ce este crimă rămâne crimă.

Concluzie

Isus nu a murit ca jertfă cerută de Dumnezeu, ci ca victimă a unei lumi care refuză lumina.
La fel ca Ioan, Isus a venit să așeze din nou toate lucrurile, dar oamenii „au făcut cu El ce au vrut".
Nu El a vrut. Nu Tatăl a vrut. Nu cerul a cerut.
Oamenii au ales. Și au ales crima.

Aceasta este realitatea simplă, spusă de Isus și ascunsă de Pavel.
Este timpul să o scoatem din nou la lumină.